

Богъ е Духъ.

За прѣдметъ на тази бесѣда ще взема изречението: „Богъ е духъ“. Тази тема е за велики умове, за философи, за адепти и за просветени хора, които разбиратъ сжщината на нѣщата

„Богъ е Духъ“. Ние ще оставимъ думата „Богъ“ и ще се спремъ на думата „Духъ“. Духътъ е проявлението на Бога. Той е Първичното начало, отъ което произтича разумността въ свѣта. Той движи, оживотворява и опрѣдѣля посоката на всички живи сжщества. Дѣто Духътъ се проявява, тамъ животътъ се ражда. Писанието казва: „Изпраща Духа си и оживѣва, оттегля Духа си и умѣртвява“. Слѣдователно, отъ чисто научно гледище, Духътъ се разглежда като вториченъ принципъ, произлѣзълъ отъ най-великата и могща сила въ свѣта — отъ Бога.

Питамъ: на какви начала почива животътъ? Отговорътъ на този въпросъ се крие въ всѣко сѣменце. Не е достатъчно само да се създаде сѣмето, но се изискватъ редъ условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за сѣмето, толкова по-необходимо е за човѣка, който прѣдставлява разуменъ зародишъ. Ако не се дадатъ на този зародишъ съотвѣтнитѣ условия — свѣтлина, топлина, влага, почва и нужнитѣ въ нея елементи — неговото развитие ще се прѣкрати, ще се опорочи. Въ това отношение, не е достатъчно човѣкъ да работи и да се развива само прѣзъ единъ животъ, но трѣбва да продължава своето развитие и прѣзъ втори, трети и редъ още животи. Умътъ на много сѣврѣмненни хора е толкова плиткъ, че той не може да възприеме идеята за прѣбраждането, т.е. за сжществуването на човѣка въ много прѣдишни жи-